

**БІЛОЦЕРКІВСЬКА МІСЬКА РАДА
КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ
Р І Ш Е Н Н Я**

22 травня 2018 року

м. Біла Церква

№ 237

Про висновок щодо виселення
малолітньої дитини з житлового
приміщення

Виконавчий комітет Білоцерківської міської ради розглянув подання служби у справах дітей Білоцерківської міської ради від 16 травня 2018 року № 567 та протокол комісії з питань захисту прав дитини при виконавчому комітеті Білоцерківської міської ради від 21 березня 2018 року.

Встановлено, що в провадженні Білоцерківського міськрайонного суду Київської області розглядається цивільна справа № _____ за позовом Публічного акціонерного товариства «Укрсоцбанк» до

третьою особою: служба у справах дітей Білоцерківської міської ради, - про звернення стягнення на предмет іпотеки та виселення з житлового приміщення.

Згідно зі ст. 19 Сімейного кодексу України при розгляді судом спорів щодо виселення дитини обов'язковою є участь органу опіки та піклування, який подає суду письмовий висновок щодо розв'язання спору.

В ході розгляду справи встановлено, що відповідач по даній справі уклад з Акціонерно-комерційним банком соціального розвитку «УКРСОЦБАНК» договір кредиту № _____ від _____ та Іпотечний договір № _____ від _____ року, згідно з яким в іпотеку передана трикімнатна квартира за адресою: _____ Позивач стверджує, що відповідач не виконав умов договору і в позовній заяві вимагає звернення стягнення на предмет іпотеки та виселення з житлового приміщення. Відповідачі по справі надали відзиву від 14 березня 2018 року на вищевказану позовну заяву, згідно з якими не визнають позовні вимоги, стверджуючи, що вони незаконні, необґрунтовані та безпідставні.

Дана квартира належить відповідачу по справі _____ на праві приватної власності згідно із договором купівлі-продажу квартири, укладеного _____ року та посвідченого того ж дня державним нотаріусом Другої Білоцерківської міської державної нотаріальної контори Магдич Т.І. й зареєстрованого в реєстрі за № _____

Відповідач по справі _____, має малолітнього сина _____ року народження (свідоцтво про народження серії _____ № _____, видане _____ року відділом державної реєстрації актів цивільного стану реєстраційної служби Білоцерківського міськрайонного управління юстиції у Київській області), який зареєстрований та проживає в спірній квартирі (довідка про місце проживання та склад сім'ї № _____, видана _____ року управлінням адміністративних послуг Білоцерківської міської ради). Згідно з інформацією з Державного

реєстру речових прав на нерухоме майно та реєстру прав власності на нерухоме майно, Державного реєстру іпотек, Єдиного реєстру заборон відчуження об'єктів нерухомого майна щодо суб'єкта № _____ та № _____ від _____ року у малолітнього _____, відсутнє належне їм на праві власності нерухоме майно, в якому вони могли б проживати.

Статтею 47 Конституції України встановлено, що ніхто не може бути примусово позбавлений житла інакше як на підставі закону за рішенням суду.

Відповідно до ч.2 ст.109 Житлового кодексу УРСР громадянам, яких виселяють із житлових приміщень, одночасно надається інше постійне житлове приміщення, за винятком виселення громадян при зверненні стягнення на житлові приміщення, що були придбані ними за рахунок кредиту (позики) банку чи іншої особи, повернення якого забезпечене іпотекою відповідного житлового приміщення. Постійне житлове приміщення, що надається особі, яку виселяють, повинно бути зазначене в рішенні суду.

Статтею 8 Закону України «Про охорону дитинства» визначено, що кожна дитина має право на рівень життя, достатній для її фізичного, інтелектуального, морального, культурного, духовного і соціального розвитку. Батьки або особи, які їх замінюють, несуть відповідальність за створення умов, необхідних для всебічного розвитку дитини, відповідно до законів України. А статтею 18 вищевказаного Закону окреслено, що діти - члени сім'ї наймача або власника жилого приміщення мають право користуватися займаним приміщенням нарівні з власником або наймачем.

Згідно із п. 11 Закону України «Про охорону дитинства» кожна дитина має право на проживання в сім'ї разом з батьками або в сім'ї одного з них та на піклування батьків. Предметом основної турботи та основним обов'язком батьків є забезпечення інтересів своєї дитини.

21 березня 2018 року дане питання розглядалося комісією з питань захисту прав дитини при виконавчому комітеті Білоцерківської міської ради, яка дійшла до висновку що виселення малолітньої дитини з нерухомого майна не відповідає інтересам дитини, оскільки це призведе до негативних суспільних наслідків, пов'язаних із відсутністю в членів сім'ї відповідача житла, й набуття ними статусу бездомних осіб.

Чинним законодавством України передбачено захист прав дитини. Зокрема, згідно із п. 7 ст. 7 Сімейного кодексу України - дитина має бути забезпечена можливістю здійснення її прав, установлених Конституцією України, Конвенцією про права дитини, іншими міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Частиною 1 ст. 3 Конвенції про права дитини від 20 листопада 1989 року (ратифікована Україною 27 лютого 1991 року, дата набуття чинності для України 27 вересня 1991 року) визначено, що в усіх діях щодо дітей, незалежно від того, здійснюються вони державними чи приватними установами, що займаються питанням соціального забезпечення, судами, адміністративними чи законодавчими органами, першочергова увага приділяється якнайкращому забезпеченню інтересів дитини. Статтею 1 Закону України «Про охорону дитинства» встановлено, що забезпечення найкращих інтересів дитини - дії та рішення, що спрямовані на задоволення індивідуальних потреб дитини відповідно до її віку, статі, стану здоров'я, особливостей розвитку, життєвого досвіду, родинної, культурної та етнічної належності та враховують думку дитини, якщо вона досягла такого віку і рівня розвитку, що може її висловити.

Враховуючи вищезазначене, керуючись інтересами малолітньої дитини, відповідно до ст. 47 Конституції України, ст.ст. 29, 32, 203, 242 Цивільного кодексу України, ч.7 ст.7, ст. ст. 19, 177 Сімейного кодексу України, ч.2 ст. 109 Житлового кодексу УРСР, ст.ст. 1, 5, 8, ч.2 ст. 11, ст.ст. 17, 18 Закону України «Про охорону дитинства», ст. 12 Закону України «Про основи соціального захисту бездомних осіб і безпритульних дітей», ч.1 ст. 3 Конвенції про права дитини від 20 листопада 1989 року (ратифікована Україною 27 лютого 1991 року, дата

набуття чинності для України 27 вересня 1991 року), пп. 4 п. б ч. 1 ст. 34 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Порядку провадження органами опіки та піклування діяльності, пов'язаної із захистом прав дитини, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 вересня 2008 року №866, виконавчий комітет міської ради вирішив:

1. Вважати виселення малолітнього року, з квартири за адресою: _____ без надання іншого постійного житлового приміщення є не можливим, та таким, що суперечить правам та інтересам дитини, звужує обсяг існуючих житлових прав малолітнього та порушує його охоронювані законом інтереси.

2. Контроль за виконанням цього рішення покласти на заступника міського голови згідно з розподілом обов'язків.

Міський голова

Г. Дикий